

Arrest

nr. 289 216 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. GOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juli 2022 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse stiefmoeder.

Op 11 januari 2023 wordt een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.07.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Europese referentiepersoon. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

** Getuigschrift OCMW Boom dd 11.10.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen enkele vorm van financiële steun ontvangt.*

** Verklaring OCMW Antwerpen dd 11.10.2022 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen hulp aanvraagde bij het OCMW Antwerpen.*

** Bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon en vader van betrokkene.*

** Verblijfskaart betrokkene Oekraïne en studentenkaart*

** Allerhande betalingsbewijzen uitgevoerd door vader van betrokkene voor betrokkene (huur, Aldi, Delhaize, Lidl, Hema en facturen van Luminus en Telenet). Betrokkene woont in het appartement, gehuurd door haar vader.*

** Geldovermakingen periode 06.01.2019 tot en met 01.03.2022 van de vader van betrokkene aan betrokkene.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

We kunnen opmerken dat er geen enkel bewijs van het ten laste zijn qua onvermogen van betrokkene in haar land van herkomst of origine werd voorgelegd. Verder blijkt ook dat betrokkene een tijdje in Oekraïne verbleef. Het onvermogen van betrokkene in Oekraïne werd eveneens niet aangetoond. De voorgelegde bewijzen van geldverzendingen doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er werd immers niet aangetoond dat betrokkene aangewezen was op dit geld om in haar levensonderhoud te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“ENIG MIDDEL:

Schending van artikel 40 bis § 2,3° en artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële en formele motiveringsplicht

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen.

Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

1.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig artikel 40bis § 2, 3° Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis § 2,3° stelt volgende (eigen onderlijning):

2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien verzoekster ouder dan 21 jaar is, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt.

Het begrip “ten laste” in de zin van artikel 3, §2 van de Richtlijn 2004/38/CE, wordt nader geïnterpreteerd in het arrest Jia (zaak C1/05 Jia t. Zweden, 9 januari 2007, par. 43):

“Op de tweede vraag, sub a en b, moet dan ook worden geantwoord dat artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148 aldus moet worden uitgelegd dat onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. ”

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia (eigen onderlijning):

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-I/05, 9 januari 2007, par. 36).

2.

In casu deed 23-jarige verzoekster een aanvraag gezinshereniging op basis van haar Nederlandse stiefmoeder. Deze woont samen met de vader van verzoekster en haar minderjarige zus in België.

Verzoekster was als student volledig ten laste van haar en haar vader.

Zij heeft dit bij haar verblijfsaanvraag aan de hand van verschillende stukken aangetoond en onder meer door:

- 1. Oekraïense verblijfskaart A.A.F. afgeleverd op 7.12.2018*
- 2. Oekraïense studentenkaart geldig van 2018-2022*
- 3. Registratie adres Oekraïne*
- 4. Bachelor diploma Oil and Gas Engineering and Technology*
- 5. Verzendbewijzen geldovermakingen*
 - Geldovermaking van A. L. naar A.A.F. dd. 6.01.2019, 50 euro*
 - Geldovernaking van A.L. naar A.A.F.dd. 23.03.2019,100 euro*
 - Geldovermaking van A.L. naar A.A.F.dd. 23.03.2019,473 euro*
 - Geldovernaking van A.L. naar A.A.F.dd. 23.03.2019,300 euro*
 - Geldovernaking van A.L. naar A.A.F.dd. 7.12.2019, 500 euro*
 - Geldovernaking van A.L. naar A.A.F.dd. 12.08.2019,1000 euro*
 - Geldovernaking van A.L. naar A.A.F., datum onleesbaar, 958 euro*
 - Geldovernaking van A.L. naar A.A.F., dd. 1.02.2020,191 euro*
 - Geldovermaking van A.E. naar A.A.F., datum onleesbaar, 200 euro*
 - Geldovermaking van A.L. naar A.A.F., dd. 5.05.2020, 200 euro*
 - Geldovernaking van A.E. naar A.A.F., dd. 6.07.2020,200 euro*
 - Geldovermaking van A.E. naar A.A.F., dd. 27.07.2020,200 euro*
 - Geldovernaking van A.E. naar A.A.F. dd. 26.03.2021,200 euro*
 - Geldovermaking van A.L. naar A.A.F. dd. 22.05.2021,60 euro*
 - Geldovernaking van A.E. naar A.A.F. dd. 2.06.2021,500 euro*
 - Geldovermaking van A.E. naar A.A.F. dd. 19.07.2021,400 euro*
 - Geldovermaking van A.E. naar A.A.F. dd. XX, 600 euro*
 - Geldovermaking van A.E. naar A.A.F. dd. 26.02.2022, 500 euro*
 - Geldovernaking van A.E. naar A.A.F. dd. 1.03.2022,200 euro*
- 6. Betaling schoolkost September 2019*
- 7. Betaling schoolkost September 2020*
- 8. Betaling schoolkost september 2021*

Verzoekster was student in Oekraïne vanaf november 2018 tot maart 2022.

De gemachtigde was hiervan op de hoogte nu zij bij haar aanvraag een studentenkaart, diploma en betalingen van schoolgelden had gevoegd.

Het lijkt verzoekster evident dat zij als studente als hoofdbezigheid studeren had. Ze heeft niet gewerkt, hetgeen ze heeft aangetoond met het voorleggen van haar studentenkaart en Oekraïense verblijfskaart. Met een verblijfskaart student is het immers onmogelijk om in Oekraïne te werken.

Verzoekster stelt volledig afhankelijk geweest te zijn van haar stiefmoeder en haar vader.

Verzoekster voegde het bewijs dat haar stiefmoeder en vader ongeveer maandelijks een kleine 200 euro stortte van januari 2019 tot maart 2022.

De betalingen hadden betrekking op de huur, de inschrijving aan de universiteit, zakgeld, betaling van abonnementen,...

Verzoekster stelt dat haar afhankelijkheid met elk bewijsmiddel kan worden aangetoond en dat zij een duurzame steun verkreeg en geen sporadische.

Verzoekster herhaalt dat ze studente was en dat dit statuut op zich reeds een financiële afhankelijkheid ten aanzien van de ouders inhoudt.

3.

De bestreden beslissing stelt echter dat uit de documenten neergelegd door verzoekster niet blijkt dat zij voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verder wordt gesteld dat er geen enkel bewijs van het ten laste zijn qua onvermogen van de betrokkene in haar land van herkomst of origine werd voorgelegd.

Verzoekster betwist niet dat de gemachtigde kan vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond in het "herkomstland", nl. voorafgaand aan de komst naar België.

Ze is evenwel van mening dat rekening moet gehouden worden met de afhankelijkheidssituatie gedurende haar jarenlang verblijf als studente in Oekraïne voorafgaand aan haar komst naar België.

In casu is niet betwist dat verzoekster weliswaar de Ghanese nationaliteit heeft, maar reeds vele jaren studeerde in Oekraïne.

Het is niet betwist dat verzoekster legaal in Oekraïne verbleef alwaar zij zeer regelmatig stortingen van haar Nederlandse stiefmoeder en van haar vader ontving, waarvan bewijzen werden voorgelegd.

De bewijzen die voorliggen, tonen stortingen aan van gemiddeld 200 euro per maand. Verzoekster merkte daarbij op dat slechts een deel van de stortingen kon worden bewezen, daar zij door haar vlucht uit Oekraïne de ontvangstbewijzen heeft achtergelaten. Enkel een deel van de verzendbewijzen konden worden voorgelegd.

Verzoekster verwijst voor het begrip "land van herkomst" naar de vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 5 September 2012, C-83/11, Rahman) (eigen onderlijning):.

"31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. ”

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie in de zaak Rahman, in punt 31 met uitdrukkelijke verwijzing naar de punten 91, 92 en 98 van de conclusies van de advocaat - generaal, stelt dat “het bedoelde “land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart “ten laste” van een burger van

de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.” In het uitdrukkelijk door het Hof van Justitie aangehaalde en onderschreven punt 91 van de conclusies van advocaat-generaal Bot stelde deze uitdrukkelijk dat met het “land van herkomst” zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld.

Het land van herkomst is met andere woorden de staat waarin verzoekster verbleef op het ogenblik dat zij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

In casu in het land van herkomst Oekraïne, land waarnaar verzoekster reeds in september 2018 verhuisde.

Op het moment dat verzoekster de aanvraag gezinshereniging deed, bevond zij zich, reeds gedurende meer dan vier jaar, in Oekraïne.

Verzoekster voegde wel degelijk het bewijs van ten laste zijn en van onvermogen in Oekraïne, dit met een uitgebreide stukkenbundel van 27 stukken.

Uit deze stukken blijkt niet enkel dat de gemachtigde op de hoogte was van de hoedanigheid van student van verzoekster in Oekraïne, maar eveneens van de regelmatige stortingen door de referentiepersoon aan verzoekster, en dit gedurende minstens de période 2019-2022.

Door te stellen dat verzoekster geen enkel bewijs van het ten laste zijn qua onvermogen van betrokkene in haar land van herkomst of origine voorlegt, stelt verwerende partij het land van herkomst verkeerdelijk gelijk aan het land van de nationaliteit.

De enige reden waarom de gemachtigde de regelmatige geldoverdrachten gedurende jaren van de stiefmoeder en vader aan verzoekster niet aanvaardt, lijkt te liggen in het feit dat deze steun betrekking heeft op de période toen verzoekster studeerde in Oekraïne en er geen bewijzen worden aangebracht dat verzoekster ook financieel werd gesteund in “het land van herkomst”.

Hieruit blijkt aldus dat verweerder in casu, ondanks het jarenlange onbetwiste verblijf van verzoekster als studente in Oekraïne, toch het land van de nationaliteit, zijnde Ghana, beschouwd als het land van herkomst.

Verweerder hanteert het standpunt dat de stukken die betrekking hebben op de financiële steun toen verzoekster gedurende vele jaren studeerde in Oekraïne voorafgaand aan haar komst naar België, niet kunnen worden aanvaard omdat hieruit geen bewijs kan blijken van steun in het ‘land van herkomst.

Hiervoor bestaat geen grondslag in de nationale regelgeving.

Verwerende partij schendt op die manier artikel 40bis § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd. De motieven kunnen de beslissing niet dragen.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De beslissing dient te worden verinnigd.

Tweede onderdeel, ondergeschikt,

Daar waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat gemachtigde Oekraïne toch als het land van herkomst beschouwd, quod non, dient het volgende te worden opgemerkt:

De bestreden beslissing stelt dat het onvermogen in Oekraïne niet werd aangetoond. De voorgelegde bewijzen van geldverzendingen zouden geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Verzoekster merkt in eerste instantie op dat gemachtigde de bewijzen van onvermogen niet heeft aangenomen.

Zij voegde bij de aanvraag haar Oekraïense verblijfskaart, haar diploma en een kopie van haar studentenkaart. Zij gaf daarbij aan dat het met een verblijfskaart 'student' onmogelijk is om in Oekraïne te werken. Zij verwees uitdrukkelijk naar de officiële website van het Ministerie van Onderwijs en Wetenschap van Oekraïne waar dit te lezen valt.

Laat duidelijk zijn dat verzoekster dus wel degelijk aantoonde geen inkomsten te hebben in Oekraïne.

Daargelaten vereist de kern van het begrip "ten laste" zijn in hoofddorde een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel.

Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien.

Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont (RvV nr. 265 784 van 20 december 2021).

Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange période regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).

Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

In casu meent verzoekster dat haar financiële afhankelijkheid reeds voldoende bleek uit de voorgelegde geldstortingen.

Verzoekster legt bewijzen voor waaruit blijkt dat zij maandelijks gemiddeld 200 euro ontving.

Verzoekster haalde reeds aan dat zij nog meer ontving, maar daarvan geen bewijzen meer kan voorleggen.

Dit geld was voldoende voor verzoekster om in haar behoefte te voorzien.

De lange période en de talrijke stortingen bewijzen op zich het ten laste zijn, los van eventuele andere bewijselementen.

Zoals eerder gesteld geeft de wet op zich geen definitie van het 'ten laste' zijn, maar de rechtspraak van het HvJ stelt wel dat het ten laste zijn in de gewone zin van het woord moet geïnterpreteerd worden, dat naar de feitelijke situatie moet gekeken worden en naar de werkelijke materiële (financiële) ondersteuning.

De bestreden beslissing laat dit na.

Er gebeurt geen beoordeling van de voorgelegde geldstortingen. De bestreden beslissing stelt louter dat deze geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het onvermogen niet wordt aangetoond.

De bestreden beslissing zet de zaken dns op zijn kop daar volgens de vaststaande rechtspraak het bewijs van onvermogen slechts bijkomend is.

De geldstortingen an sich dienen beoordeeld te worden om vast te stellen of verzoekster ten laste was van de referentiepersoon. De bestreden beslissing bevat geen enkele afweging op dit punt.

Nochtans had verzoekster bij de aanvraag duidelijk aangegeven hiervan volledig afhankelijk te zijn. Zij gaf een overzicht van alle stortingen en alle bedragen.

Daarnaast leverde verzoekster volgens haar zelfs het (bijkomende) bewijs van onvermogen daar zij staaftde volgens de Oekraïense wetgeving niet te kunnen werken als student. Zij voegde haar studentenkaart, haar verblijfskaart en haar diploma waaruit blijkt dat zij de gehele période in Oekraïne studeerde (november 2018- maart 2022).

Het is bovendien niet redelijk om in dit dossier te verwachten dat verzoekster meer bewijzen van 'ten laste' en 'onvermogen' kon voorleggen dan zij heeft voorgelegd.

Op het moment dat zij haar land van herkomst, zijnde in casu Oekraïne, heeft verlaten en gevlucht is naar België, had zij niet de mogelijkheid documenten op te vragen van de Oekraïense overheid, noch had zij de mogelijkheid haar papieren administratie vanuit Oekraïne mee te nemen.

Er is duidelijk sprake van een situatie van overmacht.

De gevoegde bewijzen volstaan om te kunnen oordelen dat verzoekster ten laste was van haar stiefmoeder en vader.

Verzoekster toonde wel degelijk aan dat zij aangewezen was op dit geld om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij had immers geen andere inkomsten.

De hoeveelheid van de bedragen en de regelmaat waarbij zij werden overgemaakt, geven een duidelijke indicatie dat zij dienden om in de behoefte van verzoekster te voorzien.

Verzoekster herhaalt dat ze studente was en dat dit statuut op zich reeds een financiële afhankelijkheid ten aanzien van de ouders inhoudt.

Verwerende partij concludeert dan ook ten onrechte dat verzoekster niet aantoonde dat ze aangewezen was op dit geld om in haar levensonderhoud te voorzien.

De bestreden beslissing schendt artikel 40bis §2,3° Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Door de geldstortingen op zich, en meer algemeen de feitelijke situatie (verzoekster is student en niet toegelaten tot de arbeid), niet te beoordelen miskent de bestreden beslissing het begrip ten laste zijn.

Op zich volstaat het niet in aanmerking nemen van de geldstortingen om de beslissing te vernietigen op basis van de schending van artikel 40bis vreemdelingenwet en van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekster verwijst in dit opzicht naar het arrest CCE, n° 270 774 van 31 maart 2022, overweging 3.4., waarin het niet in aanmerking nemen van twee geldstortingen in 2016 en 2017, als een schending van de motiveringsplicht werd aanvaard.

Ten overvloede wordt nogmaals gesteld dat het gaat om de (stief)dochter van de referentiepersoon die als studente met haar Oekraïense verblijfskaart wettelijk gezien géén toestemming had om te werken in Oekraïne.

Zij kon dusdanig onmogelijk in haar eigen onderhoud voorzien.

Gelet op al voorgaande schendt de bestreden beslissing aldus artikel 40bis Vreemdelingenwet in samenloop met de motiveringsplicht.

Daarnaast is er sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kermis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De gemachtigde moet met allé elementen van het dossier rekening houden.

In casu vond geen inhoudelijke beoordeling plaats van de neergelegde stukken. Deze werden niet op hun werkelijke waarde beoordeeld en zelfs buiten beschouwing gelaten.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing geen beoordeling over het feit dat verzoekster nog student is.

Gemachtigde schendt op die manier haar zorgvuldigheidsplicht.

Derde onderdeel,

Verzoekster meent ten slotte dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

De Raad van State stelt met betrekking tot het redelijkheidbeginsel volgende (RvS 20 September 1999, nr. 82.301):

“Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen allé redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. ”

Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing volledig voorbij aan de feitelijke situatie.

Verzoekster is een niet-werkende studente die jarenlang op regelmatige basis geldstortingen ontving van haar stiefmoeder en vader.

Verzoekster heeft op geen enkel moment gewerkt, doch kon zij voorzien in haar eigen levensonderhoud. Zij verbleef op een legale manier in Oekraïne en plande om na haar studies haar Masterprogramma te volgen in België waar haar stiefmoeder, vader en minderjarige zus verblijven sinds 2018.

Verwerende partij gaat hier geheel aan voorbij en stelt simpelweg dat zij niet ten laste is van de referentiepersoon. Dit gaat allé redelijkheid voorbij.

Bovendien is verzoekster een slachtoffer van de oorlog in Oekraïne. Zij vluchtte enkele dagen nadat de oorlog uitbrak noodgedwongen naar België.

Indien zij haar studies op een normale manier had kunnen afwerken was zij met een studentenvisum naar België kunnen komen. Echter is zij in allerijl vertrokken uit Oekraïne om zichzelf in veiligheid te stellen.

Het is niet redelijk om in dit dossier te verwachten dat verzoekster meer bewijzen van ‘ten laste’ en ‘onvermogen’ kon voorleggen dan zij heeft voorgelegd.

Op het moment dat zij haar land van herkomst, zijnde in casu Oekraïne, heeft verlaten en gevlucht is naar België, had zij niet de mogelijkheid documenten op te vragen van de Oekraïense overheid, noch had zij de mogelijkheid haar papieren administratie vanuit Oekraïne mee te nemen.

Er is duidelijk sprake van een situatie van overmacht.

De gevoegde bewijzen volstaan om te kunnen oordelen dat verzoekster ten laste was van haar stiefmoeder en vader.

Het besluit van de bestreden beslissing dat stelt dat dit niet het geval is, is kennelijk onredelijk.

De bestreden beslissing staat in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. Op 19 juli 2022 diende verzoekster op grond van artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse stiefmoeder. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“(…)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, tweede lid, c) en 7, eerste lid, d), van de Richtlijn 2004/38/EG (zie samenvatting en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), dient de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie.

In het arrest “*Jia*” stelt het Hof:

*“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, *Zu en Chen*, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).*

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

*40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, *mutatis mutandis*, arrest van 25 mei 2000, *Commissie/Italië*, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).”*

Uit de voormelde paragrafen blijkt samengevat dat de hoedanigheid van “ten laste” zijn, voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (*in casu* de Nederlandse stiefmoeder). De gemachtigde dient te beoordelen of verzoekster, als familielid in neergaande lijn, gezien haar economische en sociale situatie niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. Die noodzaak aan materiële steun moet in het land van herkomst bestaan. De gemachtigde moet volgens dit arrest zijn bevoegdheid op dit vlak uitoefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de Unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken.

In het arrest “*Reyes*” stelt het Hof als volgt:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.”

Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

Met “land van herkomst” wordt in beginsel bedoeld de staat waarin het derdelander familielid van een Unieburger verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen (zie naar analogie HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, § 31). In het licht van voormelde rechtspraak acht, kan de Raad verzoekster volgen waar zij betoogt dat *in casu* Oekraïne beschouwd dient te worden als het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster voorafgaandelijk aan haar aankomst in België sinds 2018 in Oekraïne verbleef als student.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven moest verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, aantonen dat zij in het land van herkomst of origine ten laste was van haar Nederlandse stiefmoeder. In het kader van haar aanvraag legde verzoekster de volgende stukken neer:

- Getuigschrift OCMW Boom dd. 11.10.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen enkele vorm van financiële steun ontvangt.
- Verklaring OCMW Antwerpen dd. 11.10.2022 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen hulp aanvroeg bij het OCMW Antwerpen.
- Bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon en vader van betrokkene.
- Verblijfskaart betrokkene Oekraïne en studentenkaart.
- Allerhande betalingsbewijzen uitgevoerd door vader van betrokkene voor betrokkene (huur, Aldi, Delhaize, Lidl, Hema en facturen van Luminus en Telenet).
- Geldovermakingen periode 06.01.2019 tot en met 01.03.2022 van de vader van betrokkene aan betrokkene.

Verweerder oordeelde dat er op basis van de overgemaakte stukken evenwel niet afdoende blijkt dat verzoekster effectief onvermogen was en voorafgaand aan haar aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De neergelegde geldstortingen doen volgens verweerder geen afbreuk aan deze vaststelling. Zodoende blijkt niet afdoende dat er in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoekster het niet eens is met deze beoordeling. In de eerste plaats voert verzoekster aan dat uit de neergelegde rekeningafschriften blijkt dat zij op een duurzame en regelmatige manier steun kreeg van haar stiefmoeder en vader. Uit de stukken blijkt dat verzoekster in de periode tussen januari 2019 en maart 2022 6.832 € ontving van haar vader en stiefmoeder. Dit komt neer op een bedrag van ongeveer 200 € per maand.

Verzoekster betoogt dat verweerder heeft nagelaten om voormelde stukken te beoordelen. Wat betreft haar onvermogenheid voert verzoekster aan dat zij in de hoedanigheid van student niet was toegelaten om te werken in Oekraïne. Ter ondersteuning van haar betoog verwijst verzoekster naar de website van de Oekraïense overheid waar inderdaad vermeld staat dat personen met een verblijfskaart als student niet toegelaten zijn om te werken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het verhoor in het kader van haar verzoek om internationale bescherming reeds verklaarde dat haar studentenstatuut haar niet toeliet om te werken. Ook in een schrijven van 18 oktober 2023 herhaalde de raadsheer van verzoekster dat zij omwille van haar studentenstatuut niet toegelaten was om te werken in Oekraïne. Uit het feit dat verzoekster niet toegelaten was om te werken, kan volgens verzoekster worden afgeleid dat zij geen inkomsten had in Oekraïne. Gelet op het aanzienlijk bedrag dat aan verzoekster werd overgemaakt en aangezien het verzoekster niet was toegestaan om te werken, kan er volgens haar wel degelijk worden vastgesteld dat zij financieel afhankelijk was van haar ouders.

De Raad dient op te merken dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster in de hoedanigheid van student niet was toegelaten om te werken in Oekraïne. Nochtans werd verweerder van dit element op de hoogte gesteld ruim voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de neergelegde stukken dat verzoekster gedurende een aanzienlijke periode, namelijk tussen 6 januari 2019 en 1 maart 2022, op regelmatige wijze geldsommen ontving van haar vader en stiefmoeder. Dit wordt niet ontkend door verweerder. Omtrent deze stukken motiveert verweerder dat deze geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster onvoldoende aantoonde dat zij onvermogen was. Met deze motivering gaat verweerder echter niet over tot een concrete beoordeling van deze geldoverschrijvingen. Uit een interne nota van 18 januari 2023, zoals vervat in het administratief dossier, stelt verweerder dat deze stukken "*niet nader bekeken*" zijn. De Raad dient evenwel te herhalen dat uit de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard kan zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. In het licht van deze rechtspraak dient de Raad vast te stellen dat verweerders motivering betreffende de neergelegde afschriften van geldoverschrijvingen *in casu* niet afdoende is. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd betreffende verzoeksters studentenstatuut, waarvan het bestuur doch tijdig op de hoogte van werd gesteld. Er dient te worden vastgesteld dat verweerder een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd. Gelet op het geheel der stukken waar niet afdoende is over gemotiveerd, kunnen de motieven over het onvermogen in dit specifieke geval niet als draagkrachtig genoeg worden beschouwd om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT